

ת"פ 14166/06 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 14166-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט רות שפירברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

הכרעת-דין

נגד הנאשם הוגש ביום 7.6.20, כתוב אישום, המיחס לו עבירות של **תקיפת בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ואוימים, לפי סעיף 192 לחוק, שנערכו בשתי הזרמוויות שונות לפי הנטען.

רקע וכותב אישום

1. **בהתאם לכותב האישום**, במועד הרלוונטי לכותב האישום היו הנאשם והמתלוננת, גב' ר"ר, בני זוג לשעבר והורם לילדה בת 4, והמתלוננת התגוררה בבית רח' בעפולה.

ネットן, כי **ביום 29.2.20** החיזיר הנאשם את הילדה לbijת המטלוננת. אז, ועל רקע ויכוח בין ובין המטלוננת על שקיית בגדים, תקף הנאשם את המטלוננת באופן שדחף אותה אל עבר גדר שהייתה בסמוך לבית (להלן: "האירוע הראשון").

עודネットן כי **ביום 10.3.20** הגעה המטלוננת לבתו של הנאשם ברח' בעפולה, לאסוף את הילדה, אז אמר הנאשם על המטלוננת בפגיעה בחיה באמרו לה: "**עופי מפה אני אוריד לך פצחה**". (להלן: "האירוע השני").

2. הנאשם כפר במיחסתו. הנאשם אישר כי מדובר בבת זוגו לשעבר וכי להם ילדה משותפת שהייתה באירוע כתבת 4. כן אישר הנאשם כי נפגש עם המטלוננת במועד האירוע הראשון, אך הכחיש כי דחף אותה.

לגביו האירוע השני - הנאשם אישר את המפגש, ואף אישר כי אמר למטלוננת במהלך זה את הדברים שייחסו לו,

עמוד 1

או דברים דומים, אולם טען כי אין מדובר באוימים, וזאת כי האמירה הושמעה בתגובה לכך שהוא "הותקף" ע"י המתלווננת. בסיכון ההגנה הובחר כי אין טענה לתקיפה פיזית מצד המתלווננת כלפי הנאשם, אלא לניסיון מצהה למשוך את הילדה מידיו של הנאשם, ולכן נטען כי לנאשם עמדו הגנות, כהגנה עצמית והגנת הצורך, בשני הנסיבות.

3. במהלך שמייעת הריאות העידו במסגרת פרשת התביעה, המתלווננת, שכנהה, הגב' ק"מ, שהייתה עדה לאירוע הראשון, ובת דודתה, ד"ב, שנכחה בעת האירוע השני.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו, וכן אמרו הגב' נ"ב.

ניתוח והכרעה

4. לאחר ששמעתי בפני את העדים ועינתי בmozגים ובסיכון הצדדים, מצאתי כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר. שוכנעת כי הנאשם אכן דחף את המתלווננת באירוע הראשון וכי אין עליה באירוע השני, על רקע מערכת יחסים מתחזה בין השניים. טענות הנאשם, על אף שהוא זכאי להגנות בגין התנהגות המתלווננת, לא עוררו ספק באשמו וממצאי קושי לסת בגרסתו אמון. אבהיר להלן את נימוקי החלטתי.

5. **המתלווננת** העידה כי היא והנאשם היו בני זוג, כתע פרודים זה מזו לאחר מערכת יחסים של כSSH שנים (עמ' 5). בעת שנפרדו, הייתה בתם המשותפת בת שנתיים, והם מקיימים לגביה משמרות משותפת. הבית שי, בעת העדות ילדה כבת 6.5, אובחנה על הרצף האוטיסטי, ומתהנכת בחינוך מיוחד (עמ' 8). המתלווננת העידה כי הילדה לרוב יורדת מההסעה של בית הספר באחד משני הבתים בעפולה, של המתלווננת או של הנאשם, מדי יומיים מתחלפת המשמרות על הילדה בין ההורים, ולרוב המ עבר בין הבתים נעשה ללא מפגש בין השניים, דבר שמתאפשר הודות להסעה שמסיעה את הילדה בכל פעם לבית אחר.

6. **באשר לאירוע ראשון**, צוין, אם כי אין לעניין זה חשיבות מיוחדת, כי ההגנה הפנתה לשגגה בתאריך האירוע המצוי בכתב האישום, והמתלווננת התייחסה לכך ובחישוב שעשתה העידה כי מדובר ביום חול, 26.2.20, ולא ביום 29.2.20 כפי שצוין בשגגה בכתב האישום, על בסיס דברים שמסרה המתלווננת בשגגה קודם (עמ' 8 ש' 2). אין מחלוקת לגבי יום האירוע, והנאשם מאשר כי הוא התרחש, ומכאן שאין משקל לגבי השגגה בתאריך.

7. ביום האירוע הראשון, החזיר הנאשם את הילדה לאחר טיפול אליו לך אותה. המתלווננת העידה כי הנאשם הגיע ברכב סמוך לביתה עם הילדה, בשעות הערב, וכי היא יצאה לקרוואטם, כשהם עוד ישבו ברכב. המתלווננת ביקשה שהילדה תצא מהרכב, ולאחר מכן הרכבת שקיית בגדים של הילדה. בינה ובין

הנאשם חיל ויכול בנסיבות שקיית הבגדים, במהלך סירב הנאשם שקיית הבגדים של הילדה, ורק לאחר מכן שקיית בגדים אחרת, ששייכת לו. כשהמתלוננת אמרה לנאשם שאין בחזקתה כל שקיית שייכת לו, חטף הנאשם מידה את השקיית שהיא לקחה, והכנסה בחזרה לרכב. כשהיא שלחה את ידה בכדי לחזור ולקחת את שקיית הבגדים, תפס הנאשם בידה של המתלוננת, דחף אותה לעבר גדר הבית, ואמר לה, לדבירה: "**אל תתקרבי לי לרכב**" ב"**עווייה של תוקפנות עם מבט מאיים**", (עמ' 6, ש' 1-12; עמ' 9, ש' 28-29; עמ' 10, ש' 1).

המתלוננת צינה בעדותה כי לא נפגעה מהדחיפת אל הגדר העשויה מרזל, שאלייה ננדפה, אך נבהלה (עמ' 6, ש' 19; עמ' 11, ש' 1-4). לדברי המתלוננת, למקום הגיעו שכנתה, ק', שאליה אמרה אם הכל בסדר, אז הנאשם הסתכל עליה, יrek הצידה ואמר لها: "**עופי מפה**", וק' השיבה לו "**תלך אתה מכאן**". לאחר הויכוח ביניהם, הנאשם נכנס לרכב ונסע (עמ' 6, ש' 13-17) והילדה נשארה עמה.

עדותה של גב' **ק"מ**, שכנתה של המתלוננת, תמכה בדברי המתלוננת. לדברי העודה, היא הגיעה למקום לבקר בבית הוריה המתלונרים בשכנות בית המתלוננת. כשיצאה מביתם אל רכבם, והחללה בנסיעה, הבחינה כי המתלוננת ואדם נוסף עומדים לצד הדלת האחורי של רכב, שהיה במרחק של כ-30 מטרים ממנה. המתלוננת ניסתה להוציא משם מהרכב, אך **אותו אדם דחף אותה לעבר השיחים**, והוא "**עפה**", כך לדברי ק', והוא התרשם כי יש מאבק בין השניים. כשהתקרבה בנסיעתה אליהם, הבחינה כי בתה של המתלוננת נמצאת במקום, "**עומדת ביניהם**". היא עצרה את הרכב, יrade מהרכב, ומරחק-מה שאליה את המתלוננת אם הכל בסדר, והמתלוננת השיבה לה שהכל בסדר, אך **נשמעה מבוהלת ונראית נסערת מאד**. עוד לדבריה, הנאשם, שאותו לדבריה לא הכירה עד לאותו מעמד, התעכבר "שראתה את הסיטואציה", יrek על הרצפה, **קילל** והיה עצבני מאד "זה לא נראה טוב". אז, עלה לרכב ונסע מהמקום והמתלוננת לקחה את בתה אל הבית. לאחר מספר דקות המתלוננת צלצלה אליה ואמרה לה "תודה שעצרת את זה והתערבת", וכי "זה קרה כמה פעמים" (עמ' 15, ש' 30 - עמ' 17, 48).

ק' העודה כי הדחיפת של המתלוננת ע"י הנאשם משכה את תשומת לבה (ע' 18, ש' 29 ואילך), והבהירה כי ראתה במו עיניה את הנאשם **דוחף את המתלוננת לעבר הגדר, שהנה גדר חיה העשויה שיחים עם תשתיות ברזל חלודה** (עמ' 19, ש' 12-29).

באשר לאיורו השני, מסרה המתלוננת כי הגיעו לבתו של הנאשם, **לאחר שקבעה עמו לאסוף ממנו את הילדה בשעה 14:00**. יחד עמה ברכבה, הגיעו גם בת דודתה, ד'. הנאשם לא היה בבית, והן המתינו כ-10 דקות בחוץ. המתלוננת צלצלה אל הנאשם אך הנאשם לא ענה לה, והוא החלה בנסיעתה אך ראתה את רכבו של הנאשם מגיע, והסתובבה חזרה בנסיעתה אחריו. לאחר שחנתה מאחוריו רכבו של הנאשם, ניגשה לרכבו על מנת להוציא את הילדה. הנאשם יצא מהרכב ואמר לה: "**עופי מכאן לפני שאני מורד לך פצחה**". המתלוננת אמרה לנאשם כי היא רוצה לתקן אותה את הילדה, אך הוא אמר לה: "לא עכשו, אני אקח אותה אחלייף לה בגדים, ואז תקח אותה". המתלוננת הציעה כי היא תיקח את הילדה ותחליף לה בגדים, אך הנאשם התעקש שלא. אז הוציאו הנאשם את הילדה

הרכב ולדברי המתלוונת תפס בחזקה את הילדה, חרב רצונה לילכת לעברה, והדף את המתלוונת מעל פני הילדה בכך שתפס בה בחזקה, וכל זאת כשהילדה בוכה וצוחחת. המתלוונת וד' המתינו מתחת לבית הנאשם, ולאחר ארבע שעה הוא ירד עם הילדה "כאלו החליף פרצוף" והוא הכי נחמד בעולם, שאל אותה למה היא עושה את זה ליד הילדה (עמ' 6, ש' 24 ואילך; עמ' 11, ש' 20 - עמ' 12; עמ' 14, ש' 1 - 3). המתלוונת הוסיפה כי את דבריו האIOS ליווה הנאשם בתנועות ידיים (עמ' 13, ש' 32-33), וכי הילדה רצתה לבוא אליה אך הוא לא נתן לה להגיע אל הילדה, ואיל הילדה הגיע אליה, אלא תפס את הילדה בחזקה בידה וגרר אותה אחריו (עמ' 12, ש' 25-27).

10. CNSAלה המתלוונת היכן התרחש הוויוכו במהלך המהלך השמעו האIOSים כאמור, ציינה כי הוא התרחש בין רכבו של הנאשם ובין הכנסה האחורי לבניין (עמ' 12, ש' 12 - 21). בפני המתלוונת הוצג **סרטן** מצלמת האבטחה של הבניין, בו ניתן לצפות בוויוכו בין הנאשם ובין המתלוונת, וביד' לצדיה, כשהנאשם אוחז בידה של הילדה, והוא אישרה כי היא, הנאשם, הילדה וד' הם אכן אלה הנצפים בסרטן (**ג/6**). מצפיה בסרטן ניתן לראות כי בין השנים החל ויכוח והילדה עומדת בתווך ביניהם, עד לכינסת הנאשם עמה אל הבניין, וכן נראה בו כי הנאשם צועק על המתלוונת, אולם לסרטן הודיעו אין שמע.

בהתיחס לטענות הנאשם, על כך שהמתלוונת נגעה ברכבו שלא בזכות, שללה המתלוונת כוונה לפגוע ברכבו של הנאשם, ציינה, בمعנה לשאלת הסגנור, כי לא סקרה שצריכה לקבל רשות לפתח דלת של רכב שבו נמצא נמצאת בתה, כשהמתטרה הנה לבוא ולקחתה מבניה (עמ' 14, ש' 1-8).

11. עדותה של בת דודתה של המתלוונת, **ד"ב**, תומכת בගרסת המתלוונת. לדבריה, לאחר שהיא והמתלוונת בילו אצל סבתן, היא הצטירה אל המתלוונת על מנת לאסוף את הילדה שי' מבית הנאשם. כשהן הגיעו אל מתחת לבית הנאשם, המתלוונת ניסתה לצלצל אל הנאשם, אך לא היה מענה. השתיים עלו ודקקו בדלת הבית, אך לא היה מענה. השתיים חזרו לרכב והחלו בניסעה, אז הבחינו ברכבו של הנאשם ובו הנאשם והבת. השתיים חזרו, ואז המתלוונת יצאאה מהרכב. הנאשם לא נתן לה להתקrab לרכב, ורצה לעזוב את המקום עם הבת. הילדה בכיתה, והנאשם החזיק בידה. המתלוונת ביקשה מהנאשם כי יתן לה את הילדה, אך הוא סירב ואמר כי יתן לה את הילדה רק אחרי שהיא תחליף בגדים. כשהמתלוונת התעקשה אותו, אמר לה הנאשם **כי אם תנסה לחתת את הילדה בכוח, הוא ישם לה פצחה בפנים**, וזאת בנסיבות הילדה. הנאשם עלה לדירותו עם הילדה, והשתיים חיכו כעשרים דקות מתחת לבניין, כאשר לדבריה המתלוונת הייתה נסערת ובכיתה. לאחר מכן הנאשם ירד עם הבת, והן נסעו עמה מהמקום (עמ' 21, ש' 1 ואילך).

ד' ציינה עוד כי הילדה בכיתה וצרחה, הייתה מבוהלת ואף דרכה על רגליו של הנאשם בצד' שישחרר את ידה, שכן רצתה לילכת לעבר המתלוונת, כי המתלוונת הייתה נסערת, ובין הצדדים הייתה אלימות מילולית וקללות כמו "לכىTZDINYI" (עמ' 21, ש' 12 - עמ' 22, ש' 6). כן ציינה כי הנאשם ירד עם הילדה בהמשך, לאחר שהחליף לה בגדים בדירותו, שהוא רגוע ונחמד (ש' 19-20). CNSAלה על ידי הסגנור אם אמרה "בל' אלומות" אישרה זאת, ומסרה כי אמרה זאת רק לאחר שהתALKה הוויוכו בין הנאשם ובין המתלוונת ולא לפני כן (עמ' 23, ש' 25 ואילך).

הנאשם הגיש את הودעתה של ד' במשטרה, וגם בה ד' מסרה שקלטה את איומי הנאשם באזוניה, לאחר שיצאה מהרכב: "**הוא אמר לרי' שם היא תיגע עכשו בילדה הוא ישם לה פצחה בפנים ואמר גם דברים כמו את יכולה לך למכת להזדיין משחו כזה קללה לא נעהה**", וזאת בזמן שעמדה לצד המתלוונת ומול הנאשם והילדה (נ/10).

12. **כשנשאלה המתלוונת** מודיע הגעה להتلון במשטרה בשינויים מסוימים, מספר ימים אחרי האירוע השני, ב-20.3.2015, מסרה כי הייתה צריכה "זמן לחשב ולעכל", והחלטה להتلון כיוון שסבירה שהתנהגותו של הנאשם הולכת ומחמירה. כן צינה כי זו התלונה הראשונה שהגישה נגדו (עמ' 7, ש' 12-19). בהמשך צינה כי חוותה איומים ויחסים שליטה מצד הנאשם, ו"נמאס לה" מכך, כי "בכל הזדמנויות" הנאשם נהג לתפוס בחולצתה ולעשות לה "את הפרצוף המפחיד שלו" ולומר לה, בכל פעם בנושא אחר, "תיזהרי לעשות ככה" (עמ' 15, ש' 11-16). דברים דומים קיבלו ביטוי גם בדברי המתלוונת במשטרה (נ/5).

13. גרסת המתלוונת לגבי שני המקרים עוררה את אמוני. בין גרסתה בבית המשפט לבין הودעתה במשטרה לא נפלו סתיות מהותיות, ועדותה אופיינית בנסיבות ובנסיבות המתלוונת בהברה, וגם הנאשם העיד בהרחבה, ולכן ATIיחס, כי בין השניים שררו בעת האירוע יחסים עכורים, אשר אף הגיעו לבית המשפט לענייני משפחה, בגין שתי תובענות אשר הנאשם הגיש בעניין הבת המשפטית בחודש נובמבר 2019, כאשר ארבעה חודשים לפני האירוע הראשון שככוב האישום. רקע זה בחשיבותו כזכה המחייב בחינה זהירה של תלונת המתלוונת, שמא נגועה התלונה במשמעות טקטיים על רקע הסכסוך הבין אישי, ואולם מידע זה לא פגע באמינוותה. עינתי לעומק במסמכיו בית המשפט לענייני משפחה, ומצאת כי טיב המחלוקת איננו מהסוג שיש בו להחשיך בתלוונת שווא פלילית כנשק אסטרטגי מול בן הזוג הייריב. מדובר בתלוונת קשה יوم, המגדלת את בתה היחידה בחזקה משופפת עם האב, ואשר הביעה באופן מעורר אמון את רצונה הכללי בך שהאב, הנאשם, ימשיך לשמש כאב פעיל ללידה (ראה תצהירה לבית המשפט לענייני משפחה נ/3, אשר ההגנה הגישה). יש לזכור כי בשני המקרים הזדמננו למקום עדות ראייה, אשר גם עדותן, זו של השכנה ק', וזה של בת הדודה ד', היו עדויות אוטנטיות ואמינות ביותר. מדובר בתיאור אלימות שאינה מהחמורים - דחיפה במקורה הראשון, ואיום בודד, שאינו מהחריפים, באישום השני, אשר המתכונות בה תוארו אינה מאפיינת תלונה בדודה או כוונת עלילה. המתלוונת העידה באופן מעורר אמון כי החלטה להגיש תלונה ראשונה אי פעם נגד הנאשם, בכך לשים קץ למה שנחווה על ידה כהתעמרות בה מצד, אשר לתחושתה הסלימה. מצאת בגרסה המתלוונת סמנים של איפוק ושל העדר הגזמה, לצד פגיעות מחוסר התקשרות עם הנאשם, ומיחסו אליה, וסמןinos אלה עוררו אמון והושמעו מפה בעדות עניינית. לעומת זאת, הנאשם, שגם הוא בתורו הlion על עול מצד המתלוונת, טוען שהמתלוונת מזיקה לו בתלוונת שווא, וחזק כי נעשה עמו אי צדק, הותיר רושם של מי שיחסו לאם בטענה מזיקה, וכי העריכו את המיחס לו, היא הכחשה בלתי כנה.

14. הנאשם מסר בעדותו כי הוא בן 42, ומגדל את בתו בהורות משופפת עם המתלוונת מאז שהיא בת שנה ו-8 חודשים. הנאשם העיד כי הוא מתגורר בחלק מהזמן בתל אביב ובימי המשמרות מתגורר בעפולה. לדבריו, בתחילת יחסיו עם המתלוונת כפרודים היו תקינים, אך התדרדרו לאחר אבחונת של

הבת כבעל צרכים מיוחדים. הנאשם תיאר את עצמו כהורה דומיננטי, שగמל את בתו מחיותולים ומוציא, ואשר מטפל בילדה ולוקח אותה בלעדית לטיפולים, כהידרו-טרפאה ורכבה טיפולית, תזונאית ופסיכולוגית. הנאשם תיאר את המתלוננת כאדם מניפולטיבי כמעט תמיד באב בעצע, והעיד כי היא גולתה התנגדות לניסיונו לשפר את מצבה של הילדה כדי שעצמאותה של הילדה לא תביא להפחיתה בקצתה שהילדה מקבלת. לדבריו, המתלוננת מסרבת להשתתף בעליות הטיפולים של הבית, אף שפסק דין של בית משפט לענייני משפחה חייב אותה בכך, והגורמים הרפואיים המליצו על קבלתם. לדבריו הנאשם, היחסים עם המתלוננת הפכו עכורים על רקע זה, וההתנהלות מול המתלוננת הייתה קשה, כולל אלימות פיזית מצדיה כלפיו, אלימות מילולית ואיומים.

באשר לארוע הראשון, הנאשם העיד כי החיזיר את הבית לטיפול הידרו טראפאה לביתה של המתלוננת, ולאחר מכן שסיכם עם המתלוננת על החלפת בגדים ומעיל שהיא עצלה והוא חסר לו. כשהמתלוננת יצאאה אליו, הוא ביקש מממנה להביא את המעיל, היא נכנסה אל הבית והוצאה ממנו את המעיל. הנאשם אישר בעדותו שסירב לחתת למתלוננת את השקיית ובה בגדייה של הילדה, ואף הסביר בפירוט רב שהמתלוננת מחזיקה עצלה בגדים רבים שהוא אמרו קנו עבור הילדה, עד כי לא נותרו אצל די בגדים לימים שבהם הילדה יצאלו.

לדברי הנאשם, תחילתה הייתה השקיית ברכב, והוא הוציא אותה מהרכב בעצמו, כדי לחתת אותה למתלוננת, אך לקח אותה בחזרה והכנסה אל הרכב, לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי אין ברשותה שקיית בגדים להביא לו. עד כאן דומה התיאור של הנאשם זהה של המתלוננת, ואולם בהמשך, הגיע תיאור שונה, דזוקא בחלוקת שבו מייחסת לנאים הדחיפה. בשלב זה, לדבריו הנאשם, הילדה כבר הייתה מחוץ לרכב, ואילו הוא פתח את תא המטען של הרכב כדי לחתת למתלוננת **כיסא בטיחות** עבור הילדה, להסעה של יום המחרת, אך תוך כדי שעשה כן ראה שהמתלוננת פותחת את הרכב עצמה ולוקחת את שקיית הבגדים מתוכו. הוא צעד לעברה ונעמד בינה ובין הרכב. המתלוננת לקחה צעדים לאחר מכן, כשהוא היה עמו הגב אליה ולא ראה מה קרה, ולדבריו, **היא ננראת נתקלה במדרכה**, ולטענתו לא נגע בה ולא דחף אותה. בסופה של דבר, לפי הנאשם, המתלוננת עזבה את המקום שכיסא הבטיחות של הילדה ברשותה (עמ' 26, ש' 19-31, עמ' 27, ש' 4-7). כשנשאל לשם מה הוציאו הנאשם את כיסא הבטיחות מהרכב, הסביר כי יש לו שני כיסאות בטיחות, אחד מקובע, והשני היה בבעגאז', וכי הוציא את הכסא מהבעגאז' כדי למסור אותו למתלוננת, שלקחה אותו (עמ' 27 ש' 11).

.16. הנאשם ציין בעדותו כי באותו זמן, נעצר רכב בקרבת מקום, במרחק של כ-20 מטרים מהם, וממנו יצאה בחורה שנייה מוכרת לו, שאליה את המתלוננת אם הכל בסדר, והמתלוננת השיבה له שהכל בסדר. לדבריו, באותו האירוע **"לא עלה טון הדיבור אפילו לשניה אחת"** ולא הייתה אלימות ביניהם כלל, אלא רק תחינות מצדו כלפי המתלוננת בשאלת "למה היא עושה את זה ליד הילדה". **אותה בחורה אמרה לו "תעוף מפה"** והוא סינן לעברה **"תעופי אותך"**, חזר לרכבו ונסע. לדבריו הנאשם הוא לא ציפה כי המתלוננת תתייחס למקרה כל תקיפה, כי לא הייתה תקיפה כלל, והוא לא נגע בה בידיו או באף חלק אחר מגופו (עמ' 27, ש' 9-20).

.17. בחקירהו במשטרת, שהוגשה וסומנה ת/1, לא הזכיר הנאשם כלל את עניין כיסא הבטיחות, ולא מסר

שבשלב כלשהו התרחק המתלוונת לחلك האחורי של הרכב, כדי להוציא כסא מתחא המטען. המתוונת נשאה על ידי הסגנור, בשאלת בודדת, אם הנאשם הוציא בשלב כלשהו כסא בטיחות מהרכב, והשיבה כי לא ראתה דבר זהה, וכי הנאשם כלל לא התקרכ לבעז' (עמ' 9 ש' 24). לא השמע בפני המתוונת בחקירה הנגדית כל אזכור על כך שה הנאשם נתן לה כסא בטיחות ושהיא לקחה את הכסא. גם העודה ק' לא העידה על עניין הכסא כלל, ולא נחקרה על כך ע"י הסגנור. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם על ידי התובעת מדוע לא ציין את עניין כסא בטיחות במשטרה, והשיב כי יתרון והשميיט פרט זה. אני סבורה כי מדובר בסתרה משמעותית בגרסת הנאשם. מדובר בהוספה נתן עובדתי משמעותי, שהתוסף לגרסה באופן כבוש ומחיש, רק בעדות בבית המשפט, ולא הושמע בהזדמנות הראשונה, בחקירה המשטרתית. אני סבורה כי עניין הכסא התוסוף כדי לשכנע בטענתו הנאשם שבשלב מסוים הנאשם התרחק מן המתוונת, והוא ניצלה את התרחקותו, כדי "לפלוש" למכוונתו, וכי אז הגיע הוא בדרך, שהוא לגיטימית בעיני, בכך שחשץ בינה לבין הרכב. בהמשך, הנאשם לא שולל שהמתלוונת מעודה, כשגבו מופנה אליה. מדובר בטענה בלתי אמינה, שנועדה לציר את המתלוונת באור נוקשה ובליumi שלמעשה הסיגה גבול לרכבו של הנאשם, ואולם טענה זו דווקא מצירות את הנאשם באור נוקשה ובליumi אמין, בכך שזינק, לטענותו, לרכב, כדי למנוע מאם בתו לחת את השquit. התיאור העובדתי אינו תואם את מה שראתה העודה ק', ואני נותנת אמון באופן בו תיאר הנאשם את האירוע. אני סבורה כי הנאשם לא ניגש לתא המטען להוציא ממנו כסא בטיחות, וכי בפועל נשרר ליד המתלוונת ברצף, ודחף אותה ללא כל הצדקה לעבר הגדר.

.18 עדותה של עדת הראייה ק' עוררה כאמור את אמוני. מדובר בצעירה שאינה מכירה את הנאשם כלל, ושלגבייה התרשםתי כי גם אינה נמצאת בקשר קרוב עם המתלוונת. ק' אינה מתגוררת במקום האירוע, ונכח שם כי ביקרה את הוריה באותו יום. האירוע תואר על ידי כאירוע חשוד, שאותו ראתה במפתיע, ושגרם לה להתעכ卜 בניהוגה ולבדוק מה קורה בו. את התנהגותו של הנאשם תיארה ק' כתוקפנית לא רק כלפי המתלוונת, שאotta דחף אותה גדר חיה, אלא גם כלפיה, בכך שמשה לידי ירך וקילל. אני נותנת אמון בגרסת הנאשם כי ק' פנתה אליו ואמרה לו "עוף מפה", וכי רק אז ענה לה "עופי את". דברים אלה לא נטען על ידי הנאשם בחקירתו ת/1, שם נשאל (ש' 27) לגבי עדת הראייה ק', שטענה כי הוא אמר לה "עופי מפה" וירק, ורק שלל את הטענה. אילו הייתה אמת בטענותו כי ק' הייתה הראיתונה לדבר אליו בಗסות, הרי שה הנאשם היה מצופה להזכיר זאת כבר בהזדמנות הראשונה, שנשאל על ידי החוקרת לגבי אותה צעירה שהזדמנה למקום, אך הוא לא עשה כן. עוד נשאל הנאשם בחקירה הנגדית, אם יש לו סבירה מדוע שק' לטפל עליו אשמה של דחיפת המתלוונת, ואם לדעתו ק' טועה או משקרת, אך לא ניתן תשובה שיש בה להחליש את גרסתה האמינה של העודה (עמ' 31, ש' 1 - 21).

.19 **ביחס לארוע השני**, מסר הנאשם כי במהלך חג פורים, המתלוונת קבעה כי הגיע לאסוף את הילדה מمنו בשעה 14:00, **היא הודיעה לו על כך, אך הוא לא השיב לה כי לדבריו**, הוא ניסה לצמצם עמה מגע, משום שישיות עמה "יצאו מכלל שליטה במהירות". הנאשם העיד שזר באותו יום מטל Aviv לאחר שיצא משם בשעה 10:13, יחד עם הילדה, ולא ענה להודעות של המתלוונת כי נהג ברכב. כשהגיע לעפולה בשעה 15:20, הבחן במתלוונת נסעת מולו לכיוון היציאה מהשכונה והבין שהיא כנראה החלטה לבוא ללקחת את הילדה. הוא הגיע אל הבניין וחנה במרחב החניה שמול דלת הבניין,

יצא מהרכב, וניגש לתא המטען על מנת לפרק את המזוודה שלו והמזוודה של הילדה. המתлонנת הגיעה ברכבה, חנתה ברוחבת הכביש של הבניין, ומהרכב **יצאה ד' והחלה לצעק "בלי אלימות".** לדברי הנאשם היה "שוק" ולא הבין את פשר הנסיבות. כעבור זמן קצר יצאת מהתlonנטה מהרכב. ניגשה לרכבו, כשהוא פותח את הרכב על מנת לשחרר את הילדה מכיסא הבטיחות ולהורידה מהרכב. אז, החלה המתлонנטה להתעמת עמו, ולצעק לו "תביא לי את הילדה". הנאשם אמר למתlonנטה כי "זו לא השעה שלה", משומ שבדרך הכליל הילדה מגעה בהסעה בשעה 16:45 ולא לפני כן, וכן כי הם אחרא נסעה ארוכה ומעוניינים לעלות הביתה, "ילדה ברוח פifi בדרך" והוא רוצה להחליף את בגדייה. הנאשם העיד כי רגש שהמתlonנטה מנסה לעبور "דרך" ולאחוז בילדה שמצויה עוד ברכב. הילדה תחילתה להילץ ולבכות, כשמזכיר בילדה רגשה מאוד, ובכדי שלא לגרום לילדה לחץ נוסף, סגר את דלת הרכב, הכנס את המזוודות בחזרה אל תא המטען, נכנס אל הרכב ונעל את הרכב כשהוא והבת בתוכו. הוא הניע את הרכב והתקדם בנסעה ברחוב, עד שנכנס אל חניית הבניין וחנה בחנייה. הוא יצא את המזוודות ואת הילדה, החל להתקדם בשביל לעבר הבניין עמה, ואז הגיעה המתlonנטה בנסעה ברכב אל תוך חניית הבניין, מאחר והמחסום היה פתוח. המתlonנטה וד' ירדו מן הרכב, רצאו לכיוונו, והמתlonנטה ניסתה לחת את הילדה מידיו. הנאשם ביקש שתחל מכך, ושאל אותה למה היא מתנהגת כך ומסר לה שככל מボקשו הוא להחליף לילדה בגדים, אך המתlonנטה קיללה אותו, חייתה תנועות מגנות בידיה ואיימה על חייו וכי לא יראה שוב את הילדה. הנאשם אחז את הילדה בידה, נכנס לבניין, עלה לדירותו, שם ניקה אותה והחליף לה בגדים, לבגדים ששוויכים למתlonנטה והוריד את הילדה למיטה. כשירד למיטה הבחן כי המתlonנטה יצאת עם הרכב מחניית הבניין והמתינה בחניית הבניין. הוא אמר לה "בבקשה, הנה הילדה", נפרד מהילדה, וצירף תיק של הילדה כדי שהיא לה לgan, למחרת. לדבריו, "**כל הדבר הזה היה נחסר אם ר' הייתה מתנהגת בהתאם, מבקשת יפה וכמובן הייתה בענה לבקשתו, שכן אין לי שום אינטרס לפגוע בכיף של הילדה עם המשפחה שלה בעפולה להיפך, אני מעודד זאת. עובדה שעדיין הבאתה לה את הילדה שעתיים לפני הזמן. יכולתי להשאיר אצל את הילדה עד השעה 16:45**" (עמ' 27, ש' 21 ואילך).

.20 עדותם המפורטת של הנאשם לגבי האירוע השני לא כללה תיאור כלשהו לגבי תוקפנותו מצדיו, וזאת בגין דבריהם שאמר בחקרתו במשטרה, שם אישר שאמר למתlonנטה شيئا' לה "בוקס". הנאשם נשאל, בחקירה הנגידית, האם מסר במשטרה כי אמר למתlonנטה שתעזוב אותו ואת הילדה, לאחרת ייתן לה בוקס, ושלא תגע בו, ואישר זאת רק בשלב זה, אך אמר שעשה כן לאחר שהמתlonנטה תקפה אותו פיזית והלכה לעברו. לדבריו, היא נגעה בו מושם שרצתה לחת את הילדה. הנאשם טען גם לאלימות פיזית מצד המתlonנטה או ד' אשר השאירו לדבריו סימנים על צווארו (עמ' 31 ש' 32 - עמ' 32, ש' 18).

.21 גם בתיאור של האירוע השני גרסה הנאשם לא הייתה אמונה עליו, ואני מבכרת על פניה את גרסתו האמונה של המתlonנטה ושל בת דודתה ד', שהותירה עלי רושם חיובי ביותר. המתlonנטה לא הסירה שכוסה על הנאשם, אשר אישר להגיע בגין מה שקבעו ביניהם, והביא את הילדה לעפולה בסביבות השעה 15:30, ולא ב-14:00. ניתן להבין את התרעומת, במיוחד שעיה שהנתון אישר כי לא ענה למתlonנטה לשיחות ולהודיעות ממנה, והתנער באופן לאאמין מכך שלמעשה הדברים סיכמו על השעה 14:00, כשעה שבה הילדה תעבור מאביה לאמה, כדי להשתתף עם המתlonנטה בשמחה משפחתית אצל

סבטה.

.22 על רקע איחורו המשמעותי של הנאשם להגיע עם הילדה, ניתן להבין את הגעתה של המתלוונת אל בית הנאשם, ואת הטרוניה שלה כלפיו. אין מתקבלת את תיאורו של הנאשם, כי המתלוונת תקפה אותו מילולית ופייזית ראשונה, וכי רק אז השמייע אמרה ש"יתן לה" "ボקס". בגרסת הנאשם סימנים לא אמינים, המחשדים אותו ביחס רע ומוגירה כלפי אם בתו. גרסתו לגבי הטענה שאחר להגיע לעפולה, למרות שקבע עם המתלוונת את השעה 14:00 היימה לא אמינה - תחילתה אישר זאת, אך בהמשך העיד כי "זו לא השעה שלה", שכן באותו חוף מקובלות שעת ההעברה 16:45. תחילתה ציין שהשניים קבעו את השעה 14:00, אך בהמשך, כנשאלה מודיע לא ענה לשיחות הטלפון מהמתלוונת, למרות שאחר משמעותית, השיב שלא לה מושם שהיא בנהיגה ואין לו דיבורית, והטלפון בדרך כלל נמצא במזוזה. את הטענה שהילדה הרטיבה בעת הנסיעה, ונדרשה להחלפת בגדים, השמייע לראשונה בבית המשפט, ולא ידע להסביר מדוע לא מסר פרט זה בחקירה במשטרה, שם לא ציין דבר לגבי אי שליטה הילדה בזרים (עמ' 33, ש' 4 - עמ' 34, ש' 5).

.23 עדויותיה של המתלוונת ושל העודה ד' ביססו היטב את הטענה שה הנאשם הגיע באיחור ניכר, וכי לדרישתה הלגיטימית של המתלוונת לקחת את הילדה, הגיב במשפט מאיים שי"שים לה פצחה". המשפט נאמר בתקפנות, ליד הילדה וחרף בכיה ברצונה ללקת עם אמה. הנאשם עצמו לא הפסיק, כאמור, שהשמייע מלל תוקפני (ש"יתן למתלוונת "ボックス"), אך שילב את המשפט בתיאור בלתי אמין, ומוגעם של תוקפנות מצד המתלוונת ומצד ד'. אין לשולח כי המתלוונת הייתה סוערת והביעה מחהה כלפי הנאשם, אך אין מקבלת את התיאור של הנאשם כי היא הייתה זו שאימאה עליו או תקפה אותו, וקובעת שהוא היה התוקפן והמאימים. נתתי דעתך לסתירה מסוימת בגרסת המתלוונת, שהעדיה כי היא וד' חיכו לנאים מחוץ לביתו, ולא מסרה בעדותה בהזדמנות הראשונה שבשלב מסוים עלו השתיים עד לדירת מגוריו של הנאשם, שם צללו בדלת וחזרו ריקם. לא ראוי בעניין זה משקל מהותי, ומדובר בנקודת שולית.

.24 חלק מנגמה בלתי אמינה של הנאשם לתאר את המתלוונת כתוקפנית שלוחות רשן, הוא העיד ש"ירדה מהרכבomid, בהזדמנות הרראשונה כשראתה אותו, צעקה: "בלי אלימות". ד' נשאלת על קר ושללה את הטענה לחלוון (עמ' 23 ש' 31 ואילך), ודבריה עוררו אמון מלא, כשהביעה תמייהה על עצם האפשרות שתצא מרכיב ותגיד "ככה סתם" "בלי אלימות". התרשםתי כי מי שפועל באלימות מילולית ועיניות היה הנאשם, שמנע בהתרסה מהמתלוונת לקחת את בתה, חרף איחורו המשמעותי, בנגדו למה שטוכם בין השניים, וכי חלק מהתנהגותו, גם אים עליה במלל כי יתן לה "פצחה פנים", אם תקרב לרכב.

.25 נדבר מרכזיו ב��ו הגנתו של הנאשם, בעדותו, בחקירה העדים ובסיכום ההגנה, הנו טענתו כי המתלוונת הפרה את זכות הקניין שלו בשני המקרים, בכך שנגעה, התכוונה לגעת, או אף פעלה כדי להיכנס,

לרכבו, ללא רשותו. פגעה קניינית זו במיטלטלין, המהווה לשיטת ההגנה, תוקפנות מצדה של המתלוונת, אשר מקימה הגנה מסווג "הגנה עצמית" או אף "צורך" או "קורח". איני מקבלת טענה זו. אני סבורה כי תוקפנותו העקבית של הנאשם כלפי המתלוונת סיבוב ענייני רכבו, אלו אסור עליה להתקרב, מעידה על הנאשם כי ייחסו נוקשה ובלתי סביר. אישת המתקרבת לרכב כדי לקחת ממנו שקיית בגדים לידתה, או כדי לאסוף את בתה לאחר המתנה מקוממת, אינה מסיגת גבול ואינה פולשת, ולא קמה לבעליו של הרכב, בן זוגה לשעבר, זכות להדוף אותה בדחיפה, או לאיים עליה, התנהגות אשר הנאשם ממי לא הבהיר באופן בלתי אמין.

26. עיינתי בפסק הדין אליום הפנה ב"כ הנאשם בין הנדון בהם לעניינו. פסק-הדין בע"פ (ת"א) 521/91 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (9.2.93) דין בשאלת האם בהתנהגות המערער שם היה משום "צורך" או שמא فعل "בעשיית דין עצמית", לאור טענתו שהרחיק את המתלוון ממצב של סיון. בית המשפט המחויז קיבל שם טענה כי אותו מערער לא فعل "שלא דין", והפועל כוח סביר, ואולם כאמור, אותו עניין אינו רלוונטי לעובדות שכאן, השונות לחלווטין.

בדומה, גם הקביעות שבפסק-הדין בת"פ (ת"א) 109-09-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.1.19) אין מסיעות לנאים. במקרה זה, זיכה בית-המשפט הנאשם, מתקיפת החותנת שלו בפתח ביתו, לאחר שנתגלו עימותם ביניהם, בטונם גבוהים, ולאחר מכן ייחד עם עדות נוספת, ניסתה לקחת מבית הנאשם את ננדתה ובתווך כך הכתה אותו. הנאשם עצמו נחבל באירוע, חבלות מתועדות. לאירוע קדמה שייחת טלפון שבה החותנת איימה לפנות למשטרה, והיא הופיעה בביתו תוך הcation הדלת בבעיות ואגרופים. כשפתחה הנאשם את הדלת הכתה החותנת אותו באגרופים וشرطה בפנוי. בית-המשפט התייחס להוראות חוק המקראקיין, קבע כי לחותנת לא הייתה חרף העובדה שננדתה שהטה בה, וכי החותנת השיגה את גבולי של הנאשם במקראקיין שבחזקתו. המקרא האמור שונה עובדתית מעניינו של הנאשם, ודיננו שונה בהתאם.

27. ניכרה מגמה ברורה מצד הנאשם להכפייש את המתלוונת ולהביאש ריחה. לעומת תיאור מפורט שתיאר הנאשם את עצמו כהוראה מסור וכadam שוחר שלום וסבלני, תיאר את המתלוונת תיאור שלילי ביותר, כללייה וכ"מופרעת", אשר נהגת לאבד שליטה למשמע המילה "לא" והופכת "למפלצת גמורה". הנאשם העיד כי יש לו סרטונים המתעדים את התנהגותה, ולטענתו המתלוונת מציקה לו, מגעה לביתו חרף בקשוו שלא תעשה זאת (עמ' 26, ש' 27, עמ' 31-32, ש' 4), מאימת על צוות המטפלות בגין של הילדה והוא מחזיק בהקלטה המתעדת זאת (עמ' 30, ש' 14-15). המתלוונת לדבריו היא "אלימה ולא צפואה", ובמעבר הגיע נגודה תלונות במשטרה, אך תלונותיו לדבריו לא טופלו (עמ' 32, ש' 20-32). הטענות לא הוצגו בפני המתלוונת בחקירה נגדית, לא נתמכו בכל ראייה, למעט סרטון אחד אליו ATIICHIS, והותירו רושם בלתי אמין, עת הושמעו במרירות ובטינה בולטים.

28. נראה ייחידה להתנהגות תוקפנית של המתלוונת אשר כן הוצאה לאתגרתה, הגיע הנאשם סרטון (ג/7) אותו תיעד באמצעות הטלפון הניד שלו. הסרטון מתעד אירוע בו המתלוונת הגיעה לבית הנאשם, ומבעוד לדלת הנעולה החיל ויכוח במהלך המתלוונת צעקה, קיללה ובעיטה בדלת, כשמ עבר לדלת

הנעולה בבית הנאשם, עומדים הנאשם והילדה, הילדה בוכה והנאשם ממשיר להסריט את הסרטון ולהתוכח עם המתלוונת, תוך שלילת אפשרות כניסה אל הבית ואפשרות לפגוש את הבת. לפניהם, מדובר באירוע מחר פורום האחרון (ماוחר לאירוע כתוב האישום) שבו ביקשה המתלוונת להביא לביתה תחפושת שאחיה תפר עבורה הילדה, וכן הגיעו לבתו של הנאשם, שם הייתה הילדה. הנאשם ביקש מהמתלוונת להשאיר את התחפושת ברכבו ולעוזב את המקום, אך המתלוונת סירבה לכך, עלתה לדירותו, צלצלה בלילה הפסקה בפעמון הדלת, החלה לדפק באגראפים על הדלת והוא הבחן בה דרך עינית הדלת, וניסה להרגיע את הילדה שאיתה לקח לחדר אחר בבית. הבעיות של המתלוונת בדעת החרידו לגברי הנאשם את כל הבניין, ושכנים הגיעו לראות מה קרה. (עמ' 29, ש' 17 - עמ' 30, ש' 14).

המתלוונת נשאלת בעדותה על האירוע המתואר בסרטון נ/7, ומסרה בעדותה כי אכן צעקה ובעה בדעת, אך זאת כי הייתה נסערת, ולאחר שהנאשם השפיל אותה, בכר שמנע ממנה לראות את הילדה לפני חג פורים ולהביא לה תחפושת (עמ' 14, ש' 9 - עמ' 15, ש' 8).

מצאת כי "אירוע פורים", המאוחר לאירועים שבאיםו, ולכן רלוונטי להם ישירות, אינו משרת את גרסת הנאשם, אלא להיפך. אמנם המתלוונת תועדה באותו אירוע סוערת מאד ותקיפה, אך גם הנאשם תרם להתרחשות האירוע עצמו, בעצם התנהלותו הקשוחה כמשמעותו מאם בתו להביא לבתו תחפושת פורים, שהילדה עצמה ציפתה לה וביקשה אותה. הנאשם הסריט את האירוע, וקרא לשכנים כי יזמין משטרת ומעשי נגועים בסימני פרובוקציה, שנחשה בכוונה מודעת להתעמר במתלוונת ולהביא אותה עד הקצה.

אמו של הנאשם העידה והתייחסה בעיקר לעניין הבגדים, אשרזכר היו באותה שקיות, שהנאשם סירב לתת למතלוונת באירוע הראשון. לדברי האם, הבגדים שהיא קונה עברו נכדתה, בתו של הנאשם, לא חוזרים אל הנאשם אף פעם כי המתלוונת לא מקפidea להחזרם. עוד העידה האם כי ראתה שריטה על גופו של הנאשם, והוא אמר לה שהמתלוונת גרמה לכך (עמ' 35, ש' 1 ואילך). עדות זו של האם אין בה משקל לחלוקת, שכן גם אם קיימת תופעה של "זילגט" בגדים בין שני ההורם החולקים משמרות משותפת על ילדה, אין בכר הצדקה לדיחיפה של המתלוונת. עדות האם לגבי שריטה, לא עוררה את אמוני, והיא מミלא מהוות עדות שמוועה על כך שריטה כלשהי שהאם ראתה על גופו של בנה נגרמה על ידי המתלוונת.

ניכר כי אירועים המובאים בכתב האישום היו סוג של הסלמה במערכת היחסים של בני הזוג לשעבר, כשברקע מחלוקת בין השניים בעניינים שונים, דוגמת עניין רכישת בגדים לילדה והחזקת בהם, או עניין מועד המעבר מהנאשם למתלוונת במסגרת זמני השהות אצל הוריה, או מחלוקת רכושית סביב חלוקת קצבת הנכונות של הילדה. מחלוקת אלה הלקטו והחריפו עד לוויוחים מילוליים קשים וכואבים וזאת בפני הילדה, שגידולה בוודאי מציב לשני הוריה אתגרים רבים ומורכבים לנוכח מצבה. העובדה שהמתה גאה בין הצדדים מקבלת חיזוק בכר שבסמוך לפניה אירוע כתוב האישום, הגיש הנאשם נגד המתלוונת כתבי

תביעה לבית-המשפט לענייני משפחה, ובין האירוע הראשון ובין האירוע השני אף התקיים דין בתיק, ובסיומו של דבר הגיעו הצדדים להסכמות שעוגנו בפסק-דין של בית-המשפט (נ/1, נ/3, נ/8). שוכנעתי כי על רקע מחלוקת אלה, התרחשו האירועים המתוארים בכתב האישום, שהוכחו מעבר לספק סביר. כפי שפורט, התרשםתי לטובה מהמתלוננת ומגרסאותיה המתוונות והמדוקקות, ואילו הנאשם הותיר רושם כי יחסו לאם בתו הוא יחס נוקשה שלא לצורך, תוך שימוש בין השניים לא פעם אווירת יריבות מתוחה. בשני המקרים שבכתב האישום התדרדר יחסו למતלוננת לכדי ביצוע של שתי עבירות אלימות.

לסיכום -

.32. באירוע הראשון - שוכנעתי כי הנאשם דחף את המתלוננת באישום הראשון, כפי שתואר באופן אמין על ידי המתלוננת והעדה ק', וחיף הכחשת הנאשם, שטען כי המתלוננת מעודה בעת שעמד לידה ונבע מופנה כלפייה.

הדחיפה מהוות "תקיפה" כמשמעותה, ואני מרשים אותה בעבירה זו.

באירוע השני - שוכנעתי כי הנאשם אמר למATALONNETA: "**עופי מכאן לפני שאני מורייך לך פצצה**", או ביטוי דומה, וזאת ללא אלימות מצדן של השתיים כלפיו שיכולה להצדיק אמרה בנוסח זה, וזאת כפי שתואר באופן אמין על ידי המתלוננת והעדה ד', וחיף הכחשת הנאשם, שטען כי השמייע ביטוי אחר, בתגובה לאלימות ואיומים כלפיו.

הביטוי נועד להפחיד, והוא מהוות "איומים" כמשמעותה, ואני מרשים אותה גם בעבירה זו.

ניתנה היום, י' שבט תשפ"ב, 12 ינואר 2022, במעמד הצדדים.